

Samotář v Ráji (múze a Tibetu)

Pjotyr Kanya

Pozoruji v ruce cigaretu,
ze které stoupá dým v kruzích . . .
. . . pod mýma očima,
zapadlýma kdesi ve skalách,
v opuštěné vesnici na střeše činžáku . . .
. . . v Hejerovského ulici, v tom mraveništi světa,
někde hluboko ve vesmíru . . .
. . . malého dítěte hrajícího si na podlaze
se svými kostkami . . .
. . . letícími proti výkladní skřini,
z ruky bouřícího studenta někde v Číně . . .
. . . zemi vrahů a miliardy lidských osudů . . .
. . . všech nesvobodných lidí v Tibetu,
zemi nádherné kultury . . .
. . . z Broadwaye, kde vyšel nový muzikál,
plný strašných pitomostí konzumního života . . .
. . . starce sedícího na zápraží svého domku
a hledícího na posvátné Himalájské vrcholy . . .
. . . nezdolané lidskou závistí a zlobou . . .
. . . spravedlivou, dušenou, utiskovanou . . .
. . . menšinou ve své vlastní nesvobodné zemi,
dejte míru šanci, alespoň trochu . . .
. . . čaje si naleji do svého černého hrnku
a cítím jeho omamnou vůni,
přemýšlím o tom, kde jsem ho vlastně koupil . . .
. . . od ženy co ho sama natrhala
někde pod himalajskými vrcholky,
někde v Tibetu . . .